

Sygn. akt IV CZ 59/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko I. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 października 2016 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt XII WSC [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanej I. S., wskazując że pomimo wezwania jej pełnomocnik nie przedłożył dokumentu pełnomocnictwa umocowującego do działania w postępowaniu kasacyjnym.

Jako podstawę prawną orzeczenia wskazał przepisy art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 3 k.p.c.

W zażaleniu pozwana zaskarżając powyższe orzeczenie w całości, wniosła o jego uchylenie. Zarzuciła naruszenie art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 164 k.p.c. i art. 135 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, iż zobowiązanie Sądu w przedmiocie wezwania do dołączenia pełnomocnictwa oraz uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej zostało skutecznie doręczone pełnomocnikowi pozwanej, a tym samym, że bezskutecznie upłynął termin do uzupełnienia braków formalnych skargi.

W uzasadnieniu wskazała, że wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej Sąd doręczył do rąk A. W. - przedstawiciela podmiotu, który nie jest tożsamy z podmiotem, który reprezentuje pozwaną w niniejszej sprawie i który nie posiadał pełnomocnictwa do odbioru przesyłek w imieniu pełnomocnika pozwanej. Po odebraniu pisma z Sądu adresowanego do pełnomocnika pozwanej, A. W. poinformował go o tym, że wpłynęło pismo wzywające do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, ale na skutek omyłki przekazał mu treść wezwania jedynie częściowo, zwracając uwagę na żądanie uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej. Wezwanie z sądu zaginęło i pełnomocnik pozwanej wykonał zobowiązanie do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej jedynie częściowo.

Pozwana wnosiła też o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka A. W., na okoliczność odebrania przesyłki z Sądu w dniu 22 stycznia 2016 r. i nie przekazania jej pełnomocnikowi pozwanej, a jedynie poinformowanie go o niepełnej treści zobowiązania do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wezwanie do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej przez dołączenie pełnomocnictwa do reprezentowania w postępowaniu kasacyjnym oraz uiszczenie opłaty sądowej zostało wysłane na adres wskazany przez pełnomocnika pozwanej (k. 441). Według dokumentu potwierdzającego odbiór wezwania, zostało ono odebrane przez upoważnionego pracownika w osobie A. W. (k. 442). Zauważyć należy, że już wcześniej przesyłkę sądową kierowaną na wskazany przez pełnomocnika pozwanej adres dla doręczeń, odebrał A. W. - zgodnie z adnotacją doręczyciela - jako upoważniony pracownik/pełnomocnik pocztowy (k. 319). Reakcja pełnomocnika pozwanej na doręczony w taki sposób odpis postanowienia sądu była terminowa i adekwatna (k. 320-321). Wówczas pełnomocnik pozwanej nie sygnalizował, iż A. W. nie ma upoważnienia do odbioru kierowanych do niego pism sądowych. Również po odebraniu przez A. W. przesyłki zawierającej wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, pełnomocnik pozwanej przystąpił do wykonania wezwania, nie informując Sądu o nieprawidłowościach przy jego doręczeniu. Problem w tym względzie wystąpił dopiero wówczas, gdy okazało się, że pełnomocnik pozwanej nie wykonał w całości wezwania sądowego.

Powyższe okoliczności wskazują, iż A. W. był osobą upoważnioną do odbioru pism sądowych w rozumieniu art. 138 § 2 k.p.c. W przeciwnym razie pełnomocnik pozwanej nie wykonywałby wezwań z sądu w taki sposób doręczonych. Przepis ten ma zastosowanie przy dokonywaniu doręczeń pism sądowych profesjonalnym pełnomocnikom. Upoważnienie do odbioru przesyłek sądowych jest czynnością, której dokonanie nie wymaga zachowania żadnej szczególnej formy i można o jego istnieniu wnioskować na podstawie innych czynności i zachowań osób, których to dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2016 r., I PZ 10/16, nie publ.). Oczywiście wynikające z adnotacji doręczyciela na zwrotnym potwierdzeniu odbioru o doręczeniu pisma sądowego osobie upoważnionej, domniemanie prawidłowości doręczenia jest wzruszalne. Ciężar wykazania okoliczności podważających to domniemanie spoczywa na stronie kwestionującej brak umocowania do odbioru pism.

Skarżący poza zakwestionowaniem uprawnienia A. W. do odbioru pism sądowych nie przedstawił dowodu na poparcie tego twierdzenia (np. zaświadczenia od operatora pocztowego o braku udzielenia A. W. stosownego upoważnienia lub o jego wygaśnięciu). Wnioskowany w zażaleniu dowód dotyczy innej okoliczności, tj. niepoinformowania pełnomocnika pozwanej przez A. W. o pełnej treści wezwania sądowego, odnoszącego się do braków formalnych skargi kasacyjnej. Okoliczność ta jest jednak prawnie irrelevantna dla rozstrzygnięcia zażalenia, gdyż zachowanie pełnomocnika pozwanej, który podjął się wykonania wezwania sądowego jedynie na podstawie samego ustnego przekazu osoby przez niego upoważnionej do odbioru pism sądowych, bez zapoznania się z treścią przesyłki z sądu dotyczy już innego zagadnienia, a mianowicie należytej staranności profesjonalnego pełnomocnika.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 164 k.p.c., w sytuacji gdy termin do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej, o którym mowa w art. 398⁶ § 1 k.p.c. nie jest terminem sądowym.

W tym stanie rzeczy, skoro nie doszło do skutecznego obalenia domniemania z art. 138 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

aw

jw